

кжсамъ! я поглѣдни тука че вижъ колко бащи. колко майки оставили миль-тѣ свои чада и тукъ, безъ да знають тѣ, мрѣтъ безъ время горькы чюжденцы; а тамъ клеты майчицы, сироты дѣчица останали безъ бащи, безпомощны немилостиво мрѣтъ и гинѣтъ отъ рѣждавый Татарскы ножъ! Какъ кажи ми сега Петре какъ да ся не кѣса сѣрдце-то ми, като глѣда това? Тукъ азъ на Царюва службѣ да гниѣхъ и полагамъ живота си, а тамъ мой-тѣ дѣчица, жена моя-та майка... о мамчице, майчице и ты мила сестрыце, за васъ, за васъ само сега азъ щѣ живѣхъ; майчица смѣрътъ! люто сынъ за тебѣ ще отмести, само Боже! дай ми силѣ и вдигни мя по скоро.....

Петръ отъ едиѣхъ странѣхъ нажаленъ, слушаше сичко това, а отъ другѣхъ ся радваше, че той намѣри у Василя якъ подпоркѣ и единъ вѣренъ другаръ.

— Б. Василе, произнесе той, кажи ми ты сега, имашъ ли силѣ да додешъ съ меня, защо нѣма врѣмя за бавяне.

— Колко-то могѣхъ, Петре, щѣ падамъ щѣ ставамъ; съ тебѣ, безъ тебе, нѣ азъ трѣба тамъ да вървѣхъ.

— Добрѣ, нѣ ще тя пуснѣтъ ли, и какъ можемъ избѣгна?